

української яловичини і свинини – жорстко обмежує обсяги поставок за допомогою атестації українських підприємств. Найбільш привабливий ринок з фінансової точки зору – країни ЄС – закриті для українських постачальників через санітарні та ветеринарні вимоги;

3) недостатній обсяг державної підтримки галузі, а також диспропорції в її розподілі.

Економічна збитковість виробництва яловичини і свинини в Україні зумовила перехід більшості сільськогосподарських підприємств на товарне вирощування великої рогатої худоби і свиней винятково в напрямку діяльності, що формується за залишковою ознакою.

У м'ясному скотарстві протягом останніх років відбувався процес поступового скорочення кількості підприємств, зайнятих у цій галузі. Однак, якщо у свинарстві зменшення кількості діючих сільськогосподарських підприємств було пов'язано з позитивними процесами консолідації та укрупнення виробництв, то в скотарстві основні причини, що впливали на кількість діючих суб'єктів виробництва, мали тільки негативні причини.

Основними причинами, які призвели до руйнівних наслідків у розвитку тваринництва в сільськогосподарських підприємствах, є такі: диспаритет закупівельних цін на м'ясо і цін на матеріальні ресурси для їхнього виробництва, що ускладнює ефективне ведення бізнесу у галузі; морально застарілі організаційно-технологічні умови ведення виробництва, що обумовлює високий рівень собівартості тваринницької продукції; відсутність сприятливої для галузі кредитної політики, спрямованої на оновлення основного капіталу виробництва; низькі темпи кооперування, спеціалізації та інтегрування виробництва, переробки і реалізації тваринницької продукції, що посилює нерівномірність одержання прибутків; переважання натурального виробництва в особистих селянських господарствах, що унеможливує застосування сучасних технологій виробництва; недосконалий механізм державного регулювання та обмежений ветеринарний контроль.

Отже, перед сільськогосподарськими підприємствами постала необхідність розробки заходів з активізації розширеного відтворення виробництва м'яса за рахунок збільшення поголів'я тварин і підвищення м'ясної продуктивності, що можливе на основі інтенсифікації виробничих процесів, покращення племінних якостей тварин, зміцнення кормової бази, раціонального використання інноваційних технологій та способів організації відгодівлі тварин з урахуванням конкретних умов кожного господарства в основних природно-кліматичних зонах України.

Стратегічними пріоритетними напрямками розвитку тваринництва у сільськогосподарських підприємствах та підвищення його конкурентоспроможності мають стати: удосконалення породного складу тварин м'ясного напрямку; впровадження інноваційно-інтенсивних технологій вирощування тварин; формування та функціонування ринку м'яса і м'ясопродуктів; сприяння залученню інвестицій у галузь; удосконалення системи ціноутворення; спрощення системи оподаткування; державна підтримка розвитку товаровиробників.

Література

1. *Аграрний сектор економіки України (стан і перспективи розвитку) / [Присяжнюк М. В., Зубець М. В., Саблук П. Т. та ін.] ; за ред. М. В. Присяжнюка, М. В. Зубця, П. Т. Саблука, В. Я. Месель-Веселяка, М. М. Федорова. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 1008 с.*

2. *Одінцов М. М. Формування і розвиток ринку продуктів тваринництва : моногр. / М. М. Одінцов. – Черкаси : Брама-Україна, 2009. – 296 с.*

Тарас РОМАНЮК

Прикарпатський національний університет, м. Івано-Франківськ

СОЦІАЛЬНА НЕРІВНІСТЬ – НАСЛІДОК НЕРІВНОСТІ МОЖЛИВОСТЕЙ

Глобальна соціальна нерівність є відмінністю займаних соціальних позицій, контролем над рідкісними ресурсами, правом доступу до дефіцитних факторів виробництва, нерівномірністю розподілу прибутків, неоднаковим майновим положенням і відмінностями в споживанні, нерівністю в інтелекті, знаннях.

Сформована нерівність має істотне значення, оскільки взаємозв'язок і сталість різних аспектів нерівності призводять до того, що у деяких груп населення незмінно виявляється менше можливостей – економічних, соціальних і політичних, – ніж у їх співгромадян.

Сучасне українське суспільство зазнає серйозні соціальні трансформації, значні зміни демонструє структура соціальної стратифікації. Ці зміни обумовлені тим, що в 90-і роки позначилися нові підстави соціальної стратифікації суспільства. З того часу почало формуватися суспільство з новим співвідношенням класів і соціальних груп, зросла відмінність в доходах, статусі, культурі, посилилася поляризація суспільства, зросла нерівність.

Приватизація в умовах авторитарного режиму створила олігархічний тандем влади та потужних фінансово-промислових груп. Влада забезпечує олігархам дешевий і неконкурентний продаж державного майна, а олігархи організують для неї фінансову та політичну підтримку.

Виконавши певну позитивну роль після розвалу СРСР, олігархічний капітал став гальмувати подальше економічне зростання. Посилена експортна орієнтація, реіндустріалізація та пріоритетний розвиток сировинних галузей, монополізація ринків, тіньова економіка почали блокувати розвиток економіки нашої держави.

Зокрема, сумарні статки двохсот українських багатіїв за 2011 р. досягли \$85,2 млрд. Якщо їх порівняти з доходами державного бюджету України за 2011-й рік, які, за даними Міністерства фінансів, склали 314,6 млрд грн., то виходить, що сумарні статки 200 найбагатших українців дорівнюють 679,8 млрд грн (у перерахунку за офіційним курсом НБУ станом на 2011 р. – 7,98 грн. за \$1) і таким чином в 2,1 рази більші, ніж доходи національного бюджету в 2011 році [1].

В Україні сформований національний “олігархічний” великий капітал, котрий значною мірою зрощений з владою. Він має виражену експортну спрямованість і формує значні тіньові доходи.

Показниками результативності розвитку соціальної сфери прийнято розглядати якість і рівень життя. Традиційно вони оцінюються по грошовому доходу на особу. Вважається, що такий підхід справедливий, якщо у основної маси населення рівень доходів високий і якщо в країні добре розвинені ринкові відносини в усіх сферах життя. При цьому не можна забувати про доступність для громадян економічних ресурсів таких, як належно функціонуюча іпотека з прийнятними відсотками за користування запозиченими ресурсами, кредит для здобуття освіти, кредит на купівлю автомобіля, інститут медичного страхування, ті інші кредити і субсидії, що дають можливість змінити місце проживання та ін.

У світовій практиці прийнято вважати проявом нерівності бідність і способи її подолання зводяться до способів боротьби з бідністю. Замість проблеми бідності слід говорити про проблему соціальної нерівності, основою якої є нерівність можливостей. Це означає, що потрібно боротися не з бідністю як такою, а за створення умов, що забезпечують людям рівні можливості для зростання і розвитку.

В умовах недосконалості ринків, нерівність, з точки зору впливу і багатства трансформується в нерівність можливостей, в результаті чого продуктивний потенціал не використовується повною мірою, а ресурси розподіляються неефективно.

В інтересах соціального розвитку, в основі процесу розвитку, орієнтованого на людину, повинні лежати принципи рівності і рівноправ'я, з тим щоб всі люди, незалежно від свого становища, мали безперешкодний доступ до ресурсів і можливостей. Однак світ сьогодні далекий від ідеалу рівності, про що свідчить зростаючий розрив між багатими і бідними. Цей розрив виявляється не тільки в рівнях доходу і активів, але і в якості і доступності освіти, охороні здоров'я та можливостей працевлаштування, в захисті прав людини та в доступі до політичної влади та представництва.

Література

1. *Статки 200 найбагатших українців у 2,1 рази більші від доходів Нацбюджету. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://news.finance.ua/ua/~/1/0/all/2012/03/30/274575>*